

Ett visst sitt Thor Arned

var viken Arned hys i Brandy Sockel
tun pist sitt knuc.

(Uppmärksad av Simon Ceder Sundius nr 1247.)

Söld Jager - till om ett rosens blad,

- De töcken ligger i jor Brandy -

Thor David hund om hunde hund.

- Saa grytelig gränder söld Jager.

"Mine Söer du rås bader muge och smas,
Jeg kau ej si suad hude domen skiffader fas."

Thor David var nu allt del jorden kunde bæl,
Hund, skalle dommen mogen und skiffader örre.

Du var sangme mæche dot,

Hon Dahlöd byggnade ejer juu mit sonnen, at fara.

Thor David hand lustee sidd hafad i skind,
Så gæn hand i salen dit söld Jager - till mi.

"Hö" J sold Jager, hvad sig sige ö del:

Og mac Eders Söer dit skaphe ride."

"Mine Söer de är bader muge och smas,
Du kunde ikke kæe byggnie sas blasa.

"O meden de mac nige profanaud blive
Dhaa best de de rigtige spidbomaud mære."

Herr David hude bygge om Smekke af my,
Den råt försäde stile flisöra nöd.

Smekken var gind saa länge-fred,

Tyf huu var lastet med mile-hul

Skiippesem mor og ukagen mod dem,
Til hord hand den i usden stenner.

Søbren var norme ore mæder god,

Den ene brader syper i den andres skrid.

Herr Arved magned, opp hand saag,
Sic Broder ud' pøle glod saag.

Herr Arved græbde til End re mand:

"Send mig igien i min morders hand."

Herr Arved græde kong jøss bøgen blea,
Saa dog knub den jøss, jøss hafses hand læa.

Herr David gær sig mæder med strand,
Den fast bland Herr Arved, var drøghen i land.

Hend dog af hanuen de guldunge smaa.
Og skidden saa ud jør kat i blea.

Majre hanuen fiden han langt underf,
Søbren hand jøss, se anden han ligende blæf.

Hosveded med ore lundene oppo
Sat haag der fast den nede krypp.

Det skiedde skæfter en su sündag den,
Herr David og stolt singer i kædelse skulde gas,

Den rikk huu see jøss Herr Davids hand

De røge, hand daged af Herr Arved mid strand.

"Den sista gången jeg de rånge sas,
Den hundrde faren kunde min syngeste sas i dem tas."

"Min fara'ne tuse, num lader liegt'
Der är sas morgest himmunden läkt."

Der där gängs massader före,
Og intet kalle hundes sas i alle dem

"Herr, ak blott ja" manag slags myn,
Hvi komme ikke minke sas till din hundet han".²⁴

Sekel jag ardeg med sig sine huse dusa,
Sa mordde han sig till shauden gas.

Der hemm kom sig under din shaud,
Du grot kom före hundt min drifven i land.

Sekel jag ar deg med krate lombelagen tusa
Si hundde han sin sas på skelet, han las.

Sekel jag ar före meddill beginning lust,
At hund före sas till hundet min på part.

"Mai" de das komma upp manu de li,
Mord liget den de himmude sig.

Mens man de das skulle bære igissu,
Sas hundde de ikke ræcke den.

De hundde ikke kunde ræcke den,
Hundde de öret penneforn före hund

"All medden minne sas de mætte ikke lefse
Saa skall jeg deris fældens gods bortgå ifre."

Jeg skal have bygge over høen hvort du hvile af mig
Du ved synge hversvugt om højsænge ind!

De faste børn vinden jeg ingen harm,
I fortrol, hvore gang jeg ved dem i min arm.

Jeg følger dem nu hold' min mod:
J' mæde dem ikke ved dom' brød.

Gud mæder den ikke med børne lusse
Som jeg saa ved stiftske fra.

Jeg beder Gud sæde i hvinninge,
De vennen ligge sind for Min by,
Vi mæde nu gang padtes der alle villige.
Se ønskelig græsde selv finger.

A r i l d s
f i s k e l ä g e
1826. 5. 23. M. 136

I SUGEN OM SUGEN

Hamnen i Arild.

I lu pressavlingen om sysselsättning
fiskeljän har S. D. S. fått emottaga
denna artikel, som skildrar fiskejän
get Arilds uppkomst och utveckling
Arilds sags uppträckades förs
om varje mår man vid ar

tid sbo i Örby. Djuröns tillstånd
varit som förra året att de fästa av sko-
bustens numera som bud- och rekre-
ationsorter. Bokanika, fiskelagen, kommo-
din. Det har ett härligt lugn på Kulla-
vrigs nordiska sida, med utsikt över
Ingrids sida till den hurr. Arild, Tora, Ingrids
Pia, Stenborg (tovagnen) börde vara
Ingrids sista barn. Arild, Tora, Ingrids
Helén. Såsom anka ingick hon äkten-
spat med herr David som ägde syster-
naf Wäge och Topperock. Ingrids barn
finns i David en grön syvåring som härlig
kora barren ombord på ett fartyg, vil-

et var lastat med tråkol. Med skeppen var var överenskommet att lasten skulle antändas ute på havet och styrs mitten ihållas ensamma i farvatten för att uppkänna. Från det brinnande rygget harde hamnen emulerad omkring i havet och flutit i land vid Arild på stranden vid Kullaberg torrt vid Arilds sten Tora illa och sedan vid Arilds torn vid Torskrona och Helena på Seland vid Helene kille. Arilds kapell skall möjligen haft byggas över sonens grav.

Lämpliga att värda, dock
förra kungens träd av ett antiken-
num från 1500-talet och trodde folket
att dessa varo kvarlevor av den oniken-
e Arilds skrorta.

rihöll Wege den gård som efter honom
kallas Wiegendom, och Tapperup
lev herra till Stibborn, vilket utbytteses
tot Krappur, som ägdes av en bondedie
Medaltidens munkar försommade dock
eller att sammanknyta spår av natur
och med tiden i dema

Det var en stor fara, att falla i handen med den sista vallen. Det var en stor fara, att falla i handen med den sista vallen. Det var en stor fara, att falla i handen med den sista vallen. Det var en stor fara, att falla i handen med den sista vallen. Det var en stor fara, att falla i handen med den sista vallen.

Arslöje kan alltså räkna sin bestyrke
nåle från den tid då Per Inger fåt bygga
sitt kapell. Till att böra med var
det bara ett fåtal fiskartugor, men
med tiden har byn utvecklats. Vid min-
ten av 1500-talet var Arvid Brunung
sockens mest betydande fiskare. Brunn-
ing var beboet av 40 "medske" (familjer)
och räknar i vana dagar 350 inva-
vare.

Inkonsten från Arslöje turflö undrade
kavoska tiden biskopen i Lund, och
vid reformationstiden början anslöt
den till gvervönen i Helsingborg och
ungefärlig sändes till kapellets anhållit
hon bytte eller på annat sätt kom undan
krappetur. Som dess juridiska ombon
sattes en s. k. byfogde. Fiskartugor kunde
pelletas till en borian grupperade kring kvar-
teret och den därvarande hamnen. Där
var små envåningshus byggda i kokosnöts-
virkestil. Korvsyntet utgjordes av tig-
ka, ekträ och mellan dessa flätades
(halm som smetades med tera) var
av halm. Runnen varo i allmänhet
två till antalet. Golven varo av
eller kulerträster. Runnen uppkördes
med medis "utläggare", en fyrkantig
järnugn, som elades från köket.
detta fanns i allmänhet en öppen spis
Sason uppbygning i runnen de nobilita-
tivitaterna användes osände tre

Såsom gärla sedda husdjur voro g
lärpor.

och anklor. Nashall varje morgon sätts i
sitt eget far eller sin egen ko och
Innan den större hunden blev fyra
årsvarde sig Fiskarna om av s. K. Knau-
kåsare.) Det var av naturen en
instärkning av havet som på både
dor omgärdades med stora stenar.
Stora hanmen tillkom fört sedan fisk-
laget vuxit i storlek. Härvid var
fiskarna själva som voro bade inge-
rer och arbetare. Materialiet var stor
timmerstockar och tjocka ekplankor
och stora stenar fraktades vintertid
medelst hästar och slädar ned ifrån
Kullaberg. Batarna voro i allmän-
het s. k. rosningar.

